

**Ναί, Κύριε, «Κατευθυνθήτω ἡ προσευχή μου» καὶ ἐφέτος...
 «Εἰσάκουσόν μου»...
 (ἦ, Οἱ βιωματικές καταθέσεις τῆς Προηγιασμένης)**

Ανοίγεται σιγά-σιγά ἡ ἡμέρα καὶ ἐξατμίζει μαζί μὲ τὰ ἔσχατα μόρια τῆς χειμωνιάτικης ὑγρασίας καὶ τὰ ὅποια κατάλοιπα τοῦ ὕπνου, ποὺ ἀπλώνονται πάνω μας-δίχτυα μπερδεμένα, λές. Καντήλες καὶ κεριὰ διανέμουν «φῶς ἱλαρὸν» καὶ οἱ ψαλμοὶ κατανύξεως διάθεση. «Τὸ πρῶτῃ εἰσάκουσον τῆς φωνῆς μου...» λέμε, ἀλλὰ προσθέτουμε: «Τῶν πταισμάτων ἡμῶν τὸ χειρόγραφον διάρρηξον, Χριστέ ὁ Θεός καὶ σώσον ἡμᾶς». Ἰκετήριοι οἱ λόγοι λίγο πρὶν ὑψωθεῖ ὁ λόγος ὁ θεμελιακός: «Εὐλογημένη ἡ Βασιλεία», ποὺ δὲν εἶναι ἄλλη ἀπὸ τὴν πάμφωτο τὴν τῶν Προηγιασμένων Τιμίων Δώρων Θ. Λειτουργία.

Ναί, Εὐλογημένη, ὄντως, ἡ Βασιλεία Του, ποὺ φανερώνεται εὐεργετικὰ μέσα στὸν βίο μας, καθὼς συμπυκνώνει μέσα της τὸ μέγεθος τῆς φιланθρωπίας Του, τὴν ὁποία καὶ προαισθανόμαστε, καθὼς ἀφουγκραζόμαστε τὰ θεόφερτα ρήματα τῆς εὐχῆς «μετὰ τὸ ἀποτεθῆναι τὰ ἅγια ἐν τῇ Ἀγίᾳ Τραπέζῃ», ὅπου μὲ ἔμφαση τονίζεται: «Ὁ τῶν ἀρρήτων καὶ ἀθεάτων μυστηρίων Θεός, παρ' ᾧ οἱ θησαυροὶ τῆς σοφίας καὶ τῆς γνώσεως οἱ ἀπόκρυφοι, ὁ τὴν διακονίαν τῆς λειτουργίας ταύτης ἀποκαλύψας ἡμῖν καὶ θέμενος ἡμᾶς τοὺς ἁμαρτωλοὺς διὰ τὴν πολλὴν σου φιλανθρωπίαν εἰς τὸ προσφέρειν σοι δῶρά τε καὶ θυσίας ὑπὲρ τῶν ἡμετέρων ἁμαρτημάτων...».

«Εὐλογημένη ἡ Βασιλεία Του», λοιπόν, ποὺ μᾶς φιλεῖ μέσα «εἰς τὰ πανσέπτους ἡμέρας ταύτας» τὴν εὐκαρπο πνευματικὴ δωρεά, ὥστε «πάσας τὰς αἰσθήσεις τῆς ἐμπαθοῦς νεκρώσεως» νὰ ἐλευθερώσουμε, μὲ ἀποτέλεσμα «ἀγαθὸν ταύταις ἡγεμόνα τὸν ἔνδοθεν λογισμόν» νὰ θεμελιώσουμε. Γιατὶ τότε μονάχα «ὁφθαλμός θὰ ἀποστῇ παντὸς πονηροῦ

βλέμματος, [ή δὲ] ἀκοή [νὰ καταστῇ] λόγοις ἀργοῖς ἀνεπίβατος» καί, τέλος, ἡ «γλῶσσα καθαρυνέτω ῥημάτων ἀπρεπῶν».

Ὅμως τὸ φίλημα αὐτὸ θὰ χρειαστεῖ νὰ συντονιστεῖ καὶ μὲ τὴ δικιά μας, τὴν προσωπική, αὐτόβουλη κατάθεση στὸ θέλημά Του. Ἐπειδὴ μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ ἀποδεικνύεται, πρῶτα πρῶτα ὅτι μᾶς ἔχει στὴν ἔγνοια Του καὶ μετὰ, πῶς κι ἐμεῖς ἀποδεχόμαστε τὴν πατρική Του τρυφερότητα καὶ φιλοτιμία. Γι' αὐτὸ καὶ ξετυλίγοντας μὲ ὑπομονὴ τὴ διπλωμένη ἀπὸ τὴ στυγνὴ καθημερινότητα ψυχὴ μας, βηματίζουμε μέσα στὴν ὅλη λειτουργικὴ πορεία, σιμώνοντας τὸ μέγα καὶ πανίερο τοπίο τῆς προσευχῆς. Ποὺ τὸ φωτίζει εὐκατάνυκτα ἡ μοναδικὴ κι ἀκοίμητη λαμπάδα τῆς Προγιασμένης, ἡ λαμπάδα ποὺ καταλύει κάθε σκοτάδι καὶ φωτίζει τὴν προσευχή μας. ἡ λαμπάδα, ποὺ κατέχει τὸ «φῶς Χριστοῦ» ποὺ «φαίνει πᾶσι» Γι' αὐτὸ καὶ Τοῦ ψάλλουμε: «Κατευθυνθήτω ἡ προσευχή μου ὡς θυμίαμα ἐνώπιόν σου, ἔπαρσις τῶν χειρῶν μου, θυσία ἐσπερινή».

Πολλοὶ εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ ἐκστασιάζονται, ἐντυπωσιάζονται καὶ μένουν ἄφωνοι ὅταν, σὲ περιοδεῖς τους σὲ διάφορες χῶρες παρατηροῦν σὲ θρησκευτικὲς τελετὲς τὴν τάξη τῶν ἐκεῖ πιστῶν, οἱ ὅποιοι τιμοῦν τὰ θρησκευτικὰ δρώμενα τῆς δικιάς τους ὁμολογίας. Ποὺ ἀσφαλῶς δὲ συγκρίνεται μὲ τὸ ἱεροπρεπὲς, εὐπρεπὲς καὶ τρισευλογημένο κλίμα κατανύξεως, ποὺ συναντᾶται ἐκεῖνες τὶς θεοφώτιστες στιγμὲς ποὺ ψάλλεται τό, «Κατευθυνθήτω...». Κι ἀλήθεια, πόση θεοκατάνυκτο φόρτιση δὲ χαρίζουν στὴν ψυχὴ οἱ στιγμὲς αὐτές, καθὼς ὅλο σχεδὸν τὸ ἐκκλησίασμα γονατίζει καὶ εὐχεται. Εὐχεται νὰ ὑψωθεῖ ἡ προσευχή του «ὡς θυμίαμα ἐνώπιόν» Του. Νὰ ὑψωθεῖ, ἀλλὰ καὶ νὰ εἰσακουσθεῖ. Ἡ προσευχή, ποὺ κλείνει μέσα τῆς ἐρωτήματα, καημούς, αἰτήματα καὶ, κυρίως, ἀναζήτηση τῆς παρουσίας Του «ἐν παντί». Μάλιστα, ἂν προσέξουμε τὰ αἰτήματα ποὺ συλλαβίζει ὁ ἱερέας στὴν πρώτη εὐχὴ τῶν πιστῶν «μετὰ τὸ ἀπλωθῆναι τὸ εἰλητόν», θὰ καθρεφτίσουμε μέσα τῆς τῆ δικιά μας συνείδηση, καθὼς θὰ παρακαλοῦμε: «Ὁ Θεὸς ὁ μέγας καὶ αἰνετός... ἄγνισον ἡμῶν τὰ χεῖλη τὰ αἰνοῦντα σε, Κύριε...». Ἀλήθεια, ὑπάρχει τρανότερο αἶτημα ἀπ' αὐτό;

Ὅντως ἱερὲς οἱ στιγμὲς αὐτές, ποὺ χρωματίζονται μυστικὰ ἀπὸ τὰ ποικίλα τῆς ἀνοιξης χρώματα καὶ εὐωδιάζονται ἀπὸ τὴν πληθώρα τῶν ἀνθέων καὶ τὸ μοσχοθυμίαμα. Εὐωδιάζονται δὲ περισσῶς κι ἀπὸ τὸ ἄρωμα τῆς πίστες τῶν ὅσων ἀκόμα ἐπιμένουν νὰ ζοῦν μυστικὰ τὴν παρουσία τῶν Οὐρανίων Δυνάμεων, οἱ ὅποιες «σὺν αὐτοῖς ἀοράτως λατρεύουσι». Λατρεύουσι, περιμένοντας νὰ εἰσοδεῦσει ὁ Βασιλεὺς τῆς Δόξης. Περιμένουν μὲ τὴ λαμπάδα τῆς ψυχῆς τους ἀναμμένη καὶ μὲ τὸ λόγο ἔτοιμο: «Ἀμήν, ναὶ ἔρχου, Κύριε, Ἰησοῦ» (Ἀποκ. 22, 20). Ναί, ἔρχου...!

Πρωτοπρεσβ. Κων. Ν. Καλλιανός
Ἐφημέριος Ἱ. Ναοῦ Αγ. Παντελεήμονος Σκοπέλου
Μεγάλη Σαρακοστή 2018